

Exercici 2

[3 punts. Cada qüestió val 0,6 punts.]

Llegiu atentament el text següent i contesteu les preguntes que es formulen a continuació amb un comentari breu (d'unes dues-centes cinquanta paraules). Procureu no repetir, llevat que es demani, les mateixes paraules utilitzades en el text.

Música per a les neurones

La música és una sèrie de patrons, de notes, de ritmes, de melodies, que el compositor combina i fins i tot manipula. «És això precisament el que ens atrau i ens agrada —explica el divulgador britànic Philip Ball—, perquè fa que les emocions entrin en joc. Contràriament, amb els sons del medi ambient això no succeeix, perquè no hi ha patrons per molt que el nostre cervell s'obstini a buscar-ne. Per exemple, a vegades sentim el degoteig d'una aixeta, de sobte hi ha silenci, i després torna a començar. El més graciós és que la majoria de nosaltres creiem que sentim un ritme i fins i tot agrupem els sons per formar una melodia, malgrat que, en realitat, no hi ha res».

Aquesta tendència a buscar patrons és una estratègia evolutiva. El cervell va aprendre ben aviat a fer suposicions encertades, fet que estalviava temps, quelcom essencial per a sobreviure. «Potser tenien més possibilitats de no acabar a l'estómac d'algun depredador els homínids capaços de reconèixer el rugit d'un animal perillós, fugir i salvar la pell. Potser per això la música exerceix un efecte emocional», assenyala Ball.

Les emocions tenen un paper essencial en la cognició. Ens permeten comprendre, aprendre i donar sentit a les coses. I, pel que sembla, les melodies fan servir dreceres per a colar-se a la part emocional del nostre cervell i desencadenar-hi tristesa, por, enuig, alegria. «La música té la capacitat d'imitar les emocions», assegura Philip Ball. Quan algú està enfadat, normalment parla de pressa i alt; quan està trist, a poc a poc i tranquil·lament; si, en canvi, està alegre, parla a gran velocitat i en un volum mitjà; i aquests indicadors acústics dels discursos són comuns a totes les llengües, i encara que algú parli en xinès podem identificar l'emoció que hi ha al darrere. Això mateix és el que succeeix amb la música: les balades melancòliques són lentes i tranquil·les, tristes; i el *punk*, que expressa generalment l'enuig i la ràbia d'una generació, ràpid i estrepitos. Si hi ha cap dubte, n'hi ha prou de pensar en els Sex Pistols.

Que la música involucri les nostres emocions té a veure, segons Ball, amb la manera com progressa, amb els ritmes, els moments àlgids, els *crescendi*, els *decrescendi*. Quan en una cançó passa alguna cosa que no esperàvem, ens genera tensió; i quan arriba l'acord que sí que esperàvem, ens produeix alleujament i satisfacció. Els músics manipulen les nostres emocions d'aquesta manera, amb petites violacions de les nostres expectatives.

Traducció feta a partir del text de
Cristina SÁEZ. «Música para las neuronas». *La Vanguardia* (18 desembre 2010)

1. Expliqueu el significat del mot *patró* en el context en què està emprat. Per què l'autora afirma, al principi del text, que «la música és una sèrie de patrons»?
2. En què es basa Philip Ball per a afirmar que la «música exerceix un efecte emocional»?
3. En el segon paràgraf, s'assenyalen diferents estats d'ànim que la música és capaç de suscitar. Enumereu-los i afegiu-ne dos més.
4. Expliqueu el significat del concepte *indicadors acústics dels discursos* en el context en què està emprat. Esmenteu-ne els exemples que apareixen en el text i indiqueu a quina qualitat del so (intensitat, durada, timbre, altura) fa referència cadascun.
5. En el darrer paràgraf hi ha dos termes de caràcter psicològic vinculats amb l'experiència que vivim quan escoltem música. Enumereu-los i preneu-los com a base per comentar l'última frase del text.

FORMACIOMIRO.COM
PART D'UN EXAMEN OFICIAL

